

ХІХ.

СЛѢДЪ ОБѢДЪ.

Заходящитѣ лжи на топлото южно слѣнце игриво прѣтrepватѣ прѣзъ горния край на прозореца.

Азъ лежа полуизлегнатъ, опрѣлъ грѣбъ о мека възглавница, вгледанъ въ свѣтлия просторъ прѣзъ прозореца.

— Тукъ врѣмето е както у насъ прѣзъ мартъ. Тая сутринъ снѣгъ, мъгла, а сега слѣнце, чаровно небе! Сжщинска пролѣтъ! И когато виждахъ, че съмъ спасенъ, че раната ми е лека и че скоро ще мога да ходя край брѣга на морето — леко си отдѣхнаха измжчени гърди.

...Лемвось! — се повтори съобщението отъ сестрата. Градината на болницата прилича по нѣщо на градинитѣ край Балкана и менъ ми бѣше драго да гледамъ овошкитѣ изъ градината.

Мълча и гледамъ.

Далечъ изъ коридора се дочуха дълги, провлечени звуци на стѣненъ часовоикъ. Вслушвамъ се: 1, 2, 3, 4... часовникътъ спрѣ.

Четири! Какъ мудро върви врѣмето. Азъ бързахъ; искахъ да оздравѣя. Бихъ поприказвалъ съ нѣкого, ала нѣма. И спрѣхъ погледъ о гаснащитѣ на пода слѣнчеви лжи. Тѣ ми спомниха за слѣнцето, което залѣзва у дома. Залѣзъ слѣнце въ бащинъ домъ, гдѣ тѣй често гледахъ лжитѣ на за-